

FRANK HORVAT: De drieakter van Frank Horvat by Jozefien Van Beek in Oogst, Vol. 10, p 21-33 in June 2017

21

De drieakter van Frank Horvat

In zijn studio in Parijs recreëerde fotograaf Frank Horvat het diffuse licht van Nederlandse schilderijen uit de Gouden Eeuw. Zijn schuine dak bestaat bijna volledig uit ramen van melkglas. "In die schilderijen zie je nooit direct zonlicht. Dat typische prachtige, schilderachtige licht probeerde ik hier te imiteren." Een verdieping lager hangt een indrukwekkende fotografielcollectie, met beelden van grootmeesters als Irving Penn en Cartier-Bresson. Hij woont, werkt én leeft in de fotografie.

Door Jozefien Van Beek

Horvat werd in 1928 geboren in een joods gezin in wat nu Kroatië is – Hongaarse vader, Oostenrijkse moeder. Als tiener begon hij te fotograferen, verhuisde in 1947 naar Milaan om kunst te studeren, woonde in Zwitserland, Italië, Pakistan, India, Engeland en de VS en vestigde zich uiteindelijk in Parijs. In de fifties maakte hij modefoto's in een realistische stijl die zeer invloedrijk werd; zijn werk verscheen onder meer in *Life*, *Elle*, *Vogue* en *Harper's Bazaar*. Nadat hij Henri Cartier-Bresson ontmoette, werkte hij een tijdje voor het prestigieuze fotoagentschap Magnum. En hoewel hij met zijn modefotografie de meeste bekendheid

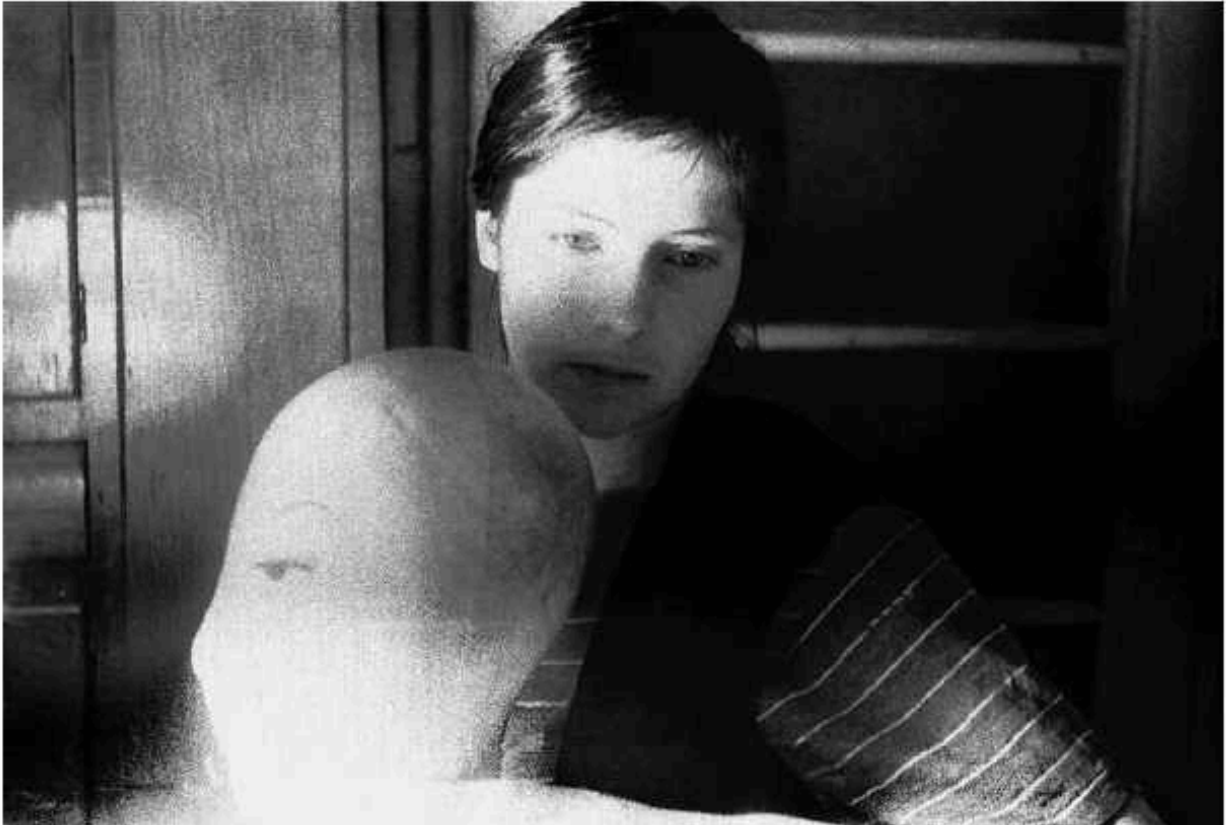
oogste, is Horvat er niet bijzonder trots op. "Mijn fierheid haal ik meer uit de weg die ik heb afgelegd, uit de verschillende dingen die ik gedaan heb."

"Het is een lang leven geweest", zegt hij. "Er zijn veel verhalen te vertellen, té veel. Dus laten we focussen op het begin en het einde van mijn carrière." Maar omdat het zo spijtig zou zijn om het midden er volledig tussenuit te laten, selecteerden we voor u, behalve het vroege werk in zwart-wit en de meest recente digitale beelden, ook enkele kleurenfoto's van New York in de jaren tachtig. Begin, midden, eind.

“Zij was mijn eerste liefde. Een echt verhaal is er niet. Onze relatie duurde een paar maanden. Zij was vijftien, ik zestien. Het is ongeveer de eerste foto die ik ooit gemaakt heb.”

“Een van de redenen om mijn eerste camera te kopen was dat een vriend me vertelde dat het me zou helpen met de meisjes. Het was lang niet de enige reden, maar het klinkt zo goed, dus daarom vertel ik het in altijd in interviews.”

“Dit was een vriendin van mijn zus. Ze heeft een model vast dat hoedenmakers gebruikten om hoeden op te maken. Ik had de technische kant van het fotograferen toen nog niet onder de knie. Ik had geen idee wat ik aan het doen was, maar het is een mooi beeld.”

“Dit is natuurlijk een poedel, maar toch wordt het echt een persoon. Als er geen mensen op de foto staan, hebben we de neiging om objecten en dieren menselijke eigenschappen toe te schrijven. Zo werkt ons brein nu eenmaal.”

BEELDESSAY

“Mate Lorenzetti, mijn vrouw op dat moment. Zij was een extreem mooie vrouw, zonder dat ze zichzelf als mooi zag. Dat is wat haar anders maakte.”

“Dit is Mate op een moment dat ik haar heel ongelukkig maakte. Dat kun je zien.”

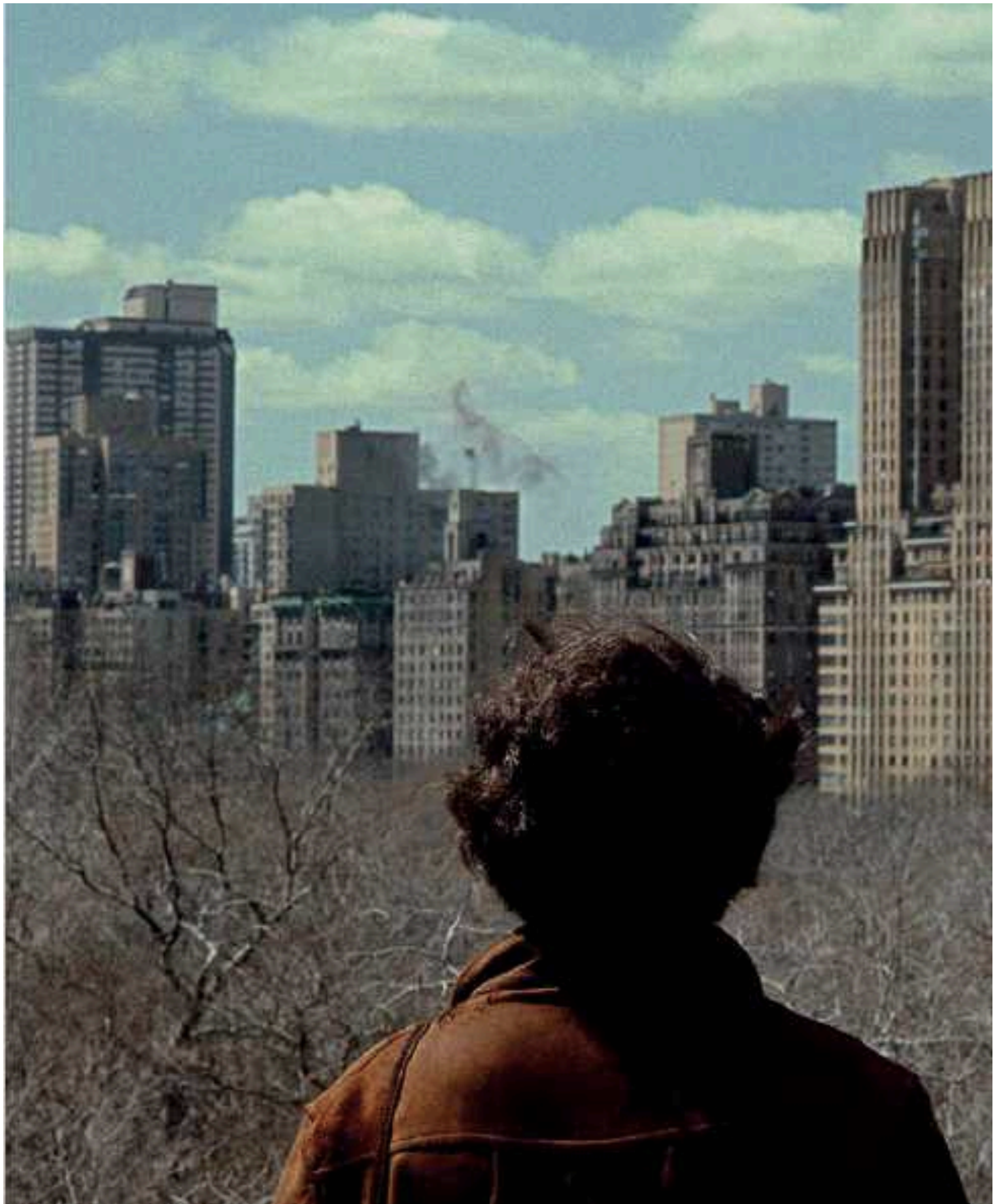
“Ja, zelfs op moeilijke momenten fotografeer ik. Zo heb ik eens een foto van mezelf genomen in een ziekenhuisbed. Het is een manier om afstand te nemen, om je in te beelden dat het jóní niet overkomt.”

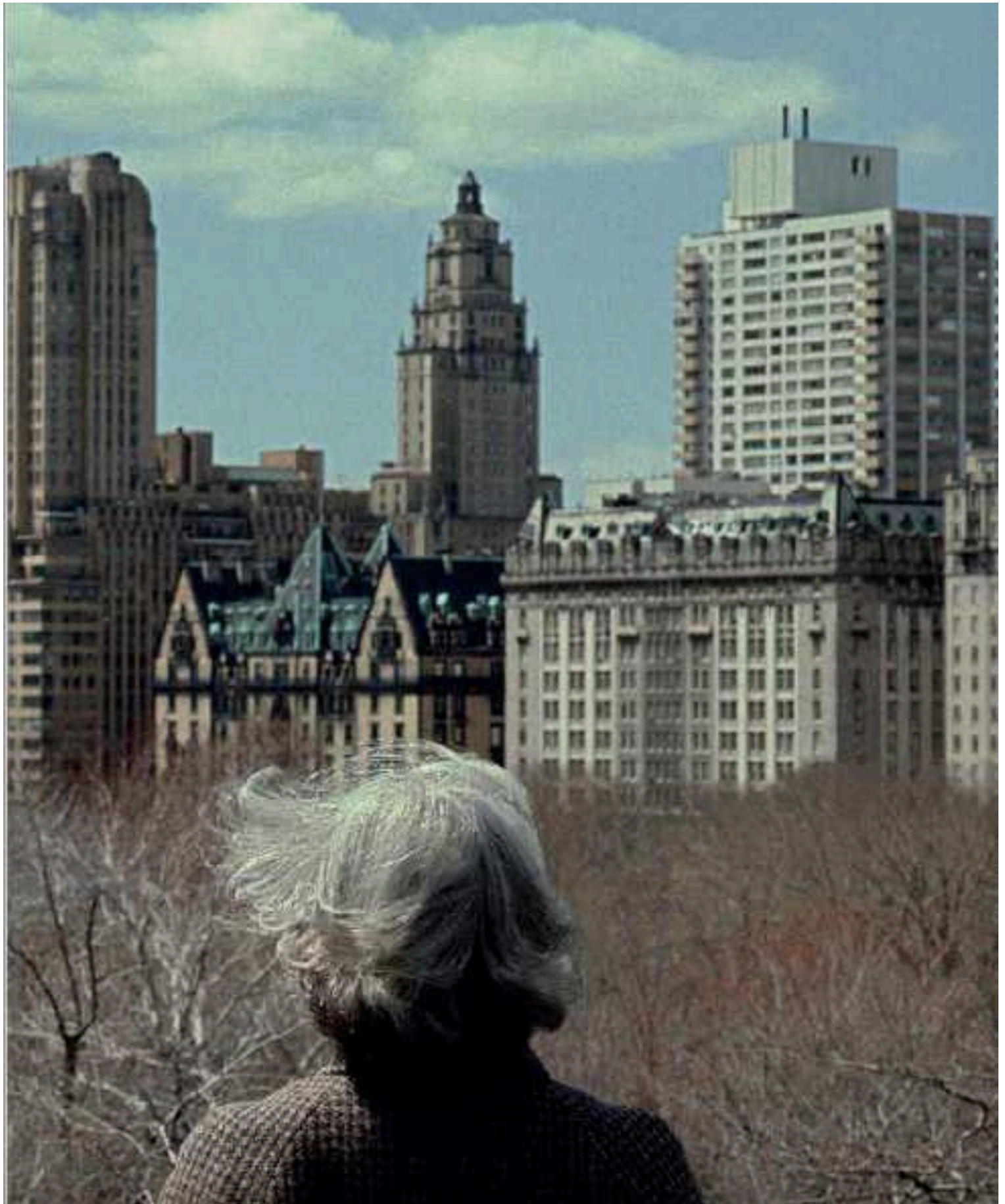

“Van Parijs heb ik nooit echt gehouden, van New York wel. In 1959 ging ik er voor het eerst heen. Om de artdirectors van *Glamour* en *Harper's Bazaar* te ontmoeten, maar ook om de vrouw van wie ik hield te bezoeken. Tussen 1959 en het begin van mijn fotoproject *New York up and down* in 1982 ben ik meer dan honderd keer in de stad geweest. Als ik al die trips optel, kom ik aan een verblijf van ongeveer twee jaar, maar qua emotionele intensiteit kun je het gerust verdubbelen.”

“Het foto-essay heet *New York Up and Down*. Daarmee bedoel ik dat je je in New York niet alleen letterlijk op en neer beweegt, tussen Uptown en Downtown, tussen het straatniveau – of nog lager: de ondergrondse – en de hoogte van de wolkenkrabbers, tussen de extreme temperaturen in winter en zomer; ook je gemoed gaat op en neer. Je zweeft er tussen hoge hoop en diepe teleurstellingen, tussen verwezenlijkingen en mislukkingen. Dat is New York.”

“New York geeft me een sterk positief gevoel, en ik hoop dat mijn foto’s dat uitstralen, ook al tonen ze niet altijd alleen maar gelukkige, succesvolle mensen.”

“New York is het omgekeerde van de onmenselijke metropool die er soms van wordt gemaakt door mensen die er nooit één voet gezet hebben. Integendeel, het is een van de weinige plekken op aarde waar de homo sapiens succesvol gemuteerd is tot de *homo urbanus*.”

“Om af te sluiten een recenter beeld, genomen met mijn digitale camera. Het is eigenlijk een blik achter de schermen van de reeks *De bocche-tette-culicazzi-e-mone*, een serie zwoele foto's naar de erotische poëzie van de 18e-eeuwse Venetiaanse dichter Zorzi Baffo. Ik had het nooit eerder gedaan, maar toen wilde ik graag vuile foto's maken.”

“Ik heb de reeks in Venetië gemaakt. Ik vroeg twee vrienden – geen minnaars – om te poseren. Ik zei: ik betaal jullie trip, een weekje Venetië. Jullie doen alsof jullie neuken en ik fotografeer dat in close-up.”

“Deze gordijnen zijn het decor, ik wilde zacht licht. Maar het punt is eigenlijk dat de vrouw die poseerde iemand was op wie ik al vijftien jaar lang zwaar verliefd was. Maar zij wilde nooit met me slapen. Ook toen we deze foto's maakten, was ik nog stapelverliefd. Net daarom heb ik haar gevraagd. Dat is het hele verhaal achter deze foto.”